

Привіт

*Я — стара, і мені подобається брехати
(щось таке як застереження)*

Я — брехуха.

І мені байдуже, чи хтось про це здогадується.

Я постійно щось вигадую.

Перш ніж ви почнете будувати здогадки щодо мого характеру й психічного здоров'я... дозвольте пояснити. Я постійно щось вигадую, бо це необхідно. Це не просто дурниця, якою я люблю займатися. Ні, я справді це люблю. Буквально кайфую від своїх вигадок. Чесне слово! Політ моєї фантазії примушує моє серце калатати, мозок — працювати, а тіло — танцювати. Словом, моя фантазія заводить мене.

Я справді люблю вигадувати.

Обожнюю!

Мої вигадки вкорінилися у мені. Чи в моїй голові? Мій мозок так і тягне до напівправди, до вигадок і небилиць.

Як квітка тягнеться до сонця чи права рука — до ручки. І це так природно для мене. Вигадки — наче погана звичка, якої не хочеш позбуватись; її легко підчепити, проте важко покинути. Сплітати небилиці, вигадувати байки — мій маленький брудний грішок. І мені він подобається.

Але! Мої вигадки — не просто погана звичка. Вони потрібні. Я мушу цим займатися, адже склалося так, що вигадки — це моя робота. Справді, чесне слово!

Єдина річ, через яку я стояла на колінах у церкві під час шкільних перерв, читаючи молитви на вервиці для однієї з черниць у католицькій школі Святої Марії у Парк-Форесті (штат Іллінойс), згодом стала моїм святим обов'язком — і моєю роботою. Клянуся усіма святими!

«Не кажи нікому, але знаєш, хто моя мама? Вона втекла з Росії. Заручилася із хлопцем на ім'я Володимир, але мусила покинути кохання свого життя і взагалі все. Це так сумно! А тепер вона змушена прикидатися звичайнісінькою американкою, інакше нас усіх можуть убити. Звісно ж, я говорю російською. “Да”. Що? Вона темношкіра росіянка, дурепо. Така сама, як і всі білі, тільки чорношкіра. Зрештою, немає значення, яка вона там росіянка, нам туди зась, адже вона там — приречена. Через спробу вбивства Леоніда Брежнева. Тобто, “для чого”? Ти що, нічого не знаєш? Аби запобігти ядерній зимі, врятувати Америку. “Да!”».

Мабуть, мене варто було б похвалити за те, що я знаю, хто такий Брежнев. Я мала би отримати вищу оцінку за обізнаність у радянській політиці. Думаєте, хтось подякував

мені за просвітницьку діяльність щодо Холодної війни серед моїх десятирічних однолітків?

Коліна. Церква. Черниці. Вервиця.

Я можу прочитати уві сні молитву на вервиці. Я навіть уже читала її у сні.

А все через мої вигадки. Саме вони відповідальні за все, що я зробила, ким я є і що маю. Цілком імовірно, що без моїх байок, казок і небилиць, які я сплітаю, я б зараз була бібліотекаркою-тихонею десь в Огайо.

Натомість завдяки плодам моєї уяви моє життя не просто не пішло шкереберть, як пророкували монахині. Ба більше, уява витягла мене з невеличкої кімнатки, яку я ділила зі своєю сестрою Сенді у передмісті Чикаго, та перенесла до кімнати в гуртожитку Ліги плюща в Дартмутському коледжі, а згодом проклала шлях і до Голлівуда.

Політ моєї фантазії керує моєю долею. Саме «грішні» історії, за які мене карали молитвою на перерві, свого часу дали мені змогу купувати пляшку вина та стейк у продуктовому магазині, не турбуючись тим, скільки це коштує. А для мене, знаєте, украй важливо мати змогу купити вино та стейк, не думаючи про гроші. У цьому й полягала моя мета. Адже коли я була бідною випускницею школи кіно, то частенько сиділа зовсім без грошей. Та інколи мусила обирати між вином і дрібницями на кшталт туалетного паперу. Стейку в цьому рівнянні навіть не було.

Вино або ж туалетний папір.

Вино... або... туалетний папір.

І папір не завжди перемагав.

Стривайте!

Мені здалося, чи ви справді глянули на мене з осудом?

Ні! Ви не читатимете цієї книжки, аби засуджувати мене. Не так ми розпочнемо нашу подорож. Ми легко пройдемо цей шлях, подруго, удвох. Тож нехай та, що без вина, першою кине в мене камінь. Або ж...

Інколи туалетний папір програвав. Інколи нужденна жінка значно сильніше потребує червоного вина. Даруйте, але я не збираюся вибачатися за свою щирю любов до магії вигадок і домислу.

Я заробляю цим на життя. Вимисел і уява — тепер моя робота. Я пишу сценарії телевізійних шоу, вигадую персонажів, створюючи цілий уявний світ у своїй голові. Я додаю нові слова до повсякденного лексикону. Можливо, саме через мої фільми тепер ви вживаєте слово «веджейджей» замість «пихва» або ж кажете, що когось на роботі «поупнули». Я «народжую» дітей і «обриваю» чийсь життя. Бавлюся у добрих героїв. Оперую, б'юся на мечях і виправдовую. Вигадую байки й плету небилиці, сидячи біля вогню. Я оповила всю себе вигадкою. Вигадки — моя робота. Вигадки — для мене все. Вигадки — моя насолода.

Тож так, я — брехуха.

Однак тепер я — професійна брехуха.

«Анатомія Грей» була моєю першою «справжньою» роботою на телебаченні. А те, що то був створений мною ж серіал, означало, що на початках я нічогосінько не тямала

в роботі на телебаченні. Я розпитувала всіх сценаристів, які траплялися на моєму шляху, що це за робота і як це — бути відповідальною за цілий сезон драматичного серіалу на кабельному телебаченні. І почула безліч корисних порад. Здебільшого всі поради обмежувалися думкою, що кожен серіал — унікальний, не схожий на інші. За одним винятком: кожен письменник, якого я зустріла, порівнював написання сценаріїв для телебачення із прокладанням залізничної колії безпосередньо перед швидкісним поїздом.

Сюжет — це залізнична колія, яку потрібно встигнути прокласти до того моменту, як приїде поїзд — почнеться процес зйомки. Отож ти пишеш та й пишеш, тобто прокладаєш цю колію, не зважаючи ні на що, бо поїзд процесу зйомки невпинно суне на тебе. І що вісім днів знімальній групі необхідно готуватися до зйомок нової серії: підшукати знімальний майданчик, збудувати декорації, розробити костюми, знайти реквізит і спланувати розкадрування. І вісім днів потому знімальній групі знову потрібно знімати новий епізод. Вісім днів — на підготовку, вісім днів — на зйомку. Кожних вісім днів, кожнісіньких. А отже, раз на вісім днів знімальна група потребує новісінького сценарію. І моя робота — дати їм той клятий сценарій. І так раз на вісім днів. Регулярно. Не забули про поїзд знімального процесу? І ліпше вам не зволікати, адже звукозаписувальній студії також потрібно чимось займатися. Бо найгірше, що ти можеш зробити — це зірвати, себто пустити під укіс поїзд знімального процесу, коли години простою коштівуватимуть

студії сотні тисяч доларів. Так із телесценаристики можна дуже швидко перетворитися на телесценаристку-невдачу.

Тож саме в цей спосіб я навчилася прокладати залізничну колію швидко. Майстерно. Творчо. Майже з блискавичною швидкістю.

Додаєш трохи вигадки. Заповнюєш прогалини будь-якою розповіддю. Згладжуєш кути власною уявою.

Я завжди відчуваю жар від швидкісного поїзда власними сідницями, лопатками й ліктями. Підшви ніг палають, і це змушує мене бігти ще швидше. Але я не відступаю, лише холодний вітер від поїзда, що мчить повз мене, вдаряє мені в обличчя. Я ніколи не відступаю. І не тому, що мені не можна, а тому, що я цього не хочу. Це не те задоволення. Як на мене, у житті немає нічого кращого за адреналін та ось ці перегони по вертикалі. Я називаю це «гулом» і чую його в голові, щойно досягаю певного творчого ритму, швидкості письма. Тоді процес прокладання колії радше відчувається як політ у невагомості, аніж як видирання на гору рачки. Я наче долаю звуковий бар'єр. Тільки це в мені щось перемикається — і я долаю «письмовий» бар'єр. А процес укладання колії трансформується: відчуття надмірних зусиль змінюється почуттям тріумфу.

Тож я досягла значних висот у вигадуванні небилиць і, мабуть, здобула б «золото» на Олімпійських іграх, якби вигадали і такий спорт.

Але є невеличка проблема. Я — стара. Ну не така, що вже «стою-кричу-коли-хтось-топче-мій-газон» стара. І не

«поважна-зморшкувата-пані» стара. Та й на вигляд я — не стара. Зовні я маю навіть дуже непоганий вигляд. Вигляд молоді.

Мабуть, я й не постарішаю. Серйозно, я не перетворююся на старушенцію. Не хвилюйтеся, я не вампірка, нічого подібного. Але я не постарішаю, адже я — дитя моєї матері.

А моя матір виглядає приголомшливо. Щонайбільше, у свій «поганий» день вона схожа на злегка заклопотану двадцятип'ятирічну дівчину, яка, мабуть, трохи забагато дозволила собі на вечірці напередодні. Тільки-но уявіть, що цій жінці скоро виповниться... Ні, їй не сподобається, якщо я скажу вам. Тож хай буде так: у моєї мами — шестеро дітей, сімнадцятеро онуків і восьмеро правнуків. Щоразу, коли я її бачу, мені подобається їй нагадувати, що вона «класно тримається». Здебільшого я так роблю тому, що її це лякає, а мене веселить. Хоча всі знають, що це свята правда. Та, якщо бути відвертою, я говорю так, бо це для мене полегшення — бачити обличчя, яке і я матиму.

Усі жінки в моїй родині виграли в «генетичну лотерею». Гадаєте, я жартую? Анітрішечки!

Коли я постарішаю, то стану в ряд з усіма жінками своєї родини з боку матері та насолоджуватимусь перевагами від виграшу цього лотерейного квитка. Ми не просто виграли в лотерею — ми зірвали джекпот, крихітко. Усі шість куль!

Мої тітки, кузини й сестри... Варто побачити нас усіх — ми наче юні принцеси в діадемах. Усі — нащадки моєї